

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	3Cdo/64/2020
Identifikačné číslo spisu:	6116213710
Dátum vydania rozhodnutia:	28.10.2021
Meno a priezvisko:	Mgr. Dušan Čimo
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2021:6116213710.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci navrhovateľky - matky Mgr. K. K. V., bývajúcej v D. D., D. XX, zastúpenej splnomocnenkyňou Matejka & Haluška s.r.o., so sídlom v Banskej Bystrici, Lazovná 20, IČO: 47 257 415, maloletého dieťaťa C. V., narodeného XX. V. XXXX, bývajúceho u matky a zastúpeného Úradom práce, sociálnych vecí a rodiny Banská Bystrica a otca Ing. S. Z., bývajúceho v H. D. XXX, o určenie otcovstva a úpravu výkonu rodičovských práv a povinností, vedenej na Okresnom súde Banská Bystrica pod sp. zn. 15Pc/2/2016, o dovolaní navrhovateľky - matky proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici z 9. apríla 2019 sp. zn. 14CoP/11/2019, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žiaden z účastníkov nemá nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Banská Bystrica (ďalej len „súd prvej inštancie“) rozsudkom z 26. novembra 2018 č. k. 15Pc/2/2016-360 určil, že otcom maloletého C. V., narodeného z matky, je Ing. S. Z.; maloletého zveril do osobnej starostlivosti matky, ktorá je tiež oprávnená maloletého zastupovať a spravovať jeho majetok v bežných veciach; otcovi uložil povinnosť „prispievať na výživu maloletého“ (správne mu „platiť výživné“ - pozn. Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, ďalej len „najvyšší súd“ alebo „dovolací súd“) počnúc dňom 21. októbra 2015 výživným vo výške 200 € vždy do 15. dňa v mesiaci vopred k rukám matky, ako aj výživným na tvorbu úspor vo výške 100 € vždy do 15. dňa v mesiaci vopred na osobitný účet maloletého, ktorý je matka povinná zriadiť do 30 dní od právoplatnosti rozsudku. Rozhodol tiež o už zročnom výživnom a to tak, že zročné výživné za obdobie od 21. októbra 2015 „do 26. novembra (správne „do 30. novembra“) 2018 vo výške 7.440 € tzv. bežného výživného a 3.720 € výživného na tvorbu úspor povolil otcovi „splácať“ (správne „zaplatiť“) v splátkach po 310 € a 155 € mesačne spolu s bežným výživným až do zaplatenia počnúc právoplatnosťou rozsudku pod hrozbou straty výhody splátok. Vo zvyšku (v časti požiadavky na výživné presahujúce prisúdené sumy) návrh matky zamietol,

styk otca s maloletým neupravil, o trovách konania účastníkov rozhodol tak, že žiadnemu z nich nepriznal nárok na ich náhradu a napokon matke aj otcovi uložil povinnosť zaplatiť na účet súdu „trovy“ (správne „náhradu trov konania“) štátu, každému v sume 16,59 €.

2. Rozhodnutie odôvodnil (pokiaľ šlo o vec samu) právne ust. § 24 ods. 1, 3 a 4, § 25 ods. 2, § 36 ods. 1, § 62 ods. 1, 2, 4 a 5, § 63 ods. 3, § 75 ods. 1 vety prvej a § 94 ods. 1 a 2 Zákona o rodine (zákona č. 36/2005 Z. z. v znení neskorších zmien a doplnení) v spojení s § 110 Civilného mimosporového poriadku (zákona č. 161/2015 Z. z. v znení neskorších zmien a doplnení, ďalej len „C. m. p.“); vecne potom výsledkami dokazovania nasvedčujúcimi biologickému otcovstvu označeného otca, úpravou osobnej starostlivosti o dieťa, jeho zastupovania a správy jeho majetku v zhode s návrhom predovšetkým pre silné citové väzby matky a dieťaťa a istotu tým predstavovanú pre dieťa a nedostatkom potreby úpravy styku v dôsledku ochoty matky styk umožňovať bez obmedzenia a nutnosti otca nadviazať vzťah s dieťaťom, ktoré po narodení videl len raz. V prípade výživného mal za to, že pri len bežných potrebách zdravého maloletého vo veku troch rokov, navštevovaní ním materskej školy, ktorej zriaďovateľom je mesto a mesačnom príjme matky z rodičovského príspevku 214,70 € a príspevku na dieťa 2 x 23,68 € (pre existenciu aj jej druhej vyživovacej povinnosti, keď inak v tomto prípade ide o príjem dieťaťa - pozn. najvyššieho súdu) stav zamestnanosti otca s priemernou čistou mesačnou mzdou za 10 mesiacov roka 2018 vo výške 2.525,79 € (vrátane prémie, ktoré sú ale takmer stálou a pravidelnou súčasťou príjmu), preukázané vynakladanie týmto výdavkov presahujúcich jeho príjmy najmä na splácanie hypotekárneho úveru a štyroch ďalších úverov, vlastníctvom ním s manželkou dvoch nehnuteľností (z toho jednej nevyužívanej a preto z pohľadu výdavkov vynakladaných na ňu neúčelnej) a ďalšie vyživovacie povinnosti otca (k manželke bez príjmu a ďalšiemu dieťaťu s nepriaznivým zdravotným stavom) odôvodňujú určenie bežného výživného aj výživného na tvorbu úspor sumami uvedenými v rozsudku (ktoré zabezpečia i podieľanie sa maloletého na životnej úrovni jeho rodičov). Požiadavku matky na výživné sumami 500 € a 300 € mesačne nepovažoval za dôvodnú, rovnako ako záujem tejto účastníčky na percentuálne odvodenie výšky výživného od príjmu či splátky hypotéky, pretože výživné podľa názoru súdu prvej inštancie nemá pokrývať potreby celej domácnosti, ale potreby výživou oprávneného, tie tak vysoké výživné neodôvodňovali a dôvodom určenia vyššieho výživného nemohla byť ani snaha predísť nutnosti podať v budúcnosti návrh na zmenu výšky výživného (pretože práve to je legitímny prostriedok reakcie na prípadnú zmenu pomerov); dôvodil tiež súd prvej inštancie, ktorý napokon za opodstatnenú považoval i požiadavku matky na spätné určenie výživného odo dňa nasledujúceho po narodení dieťaťa a od neho odvodenú výšku oboch už zročných zložiek výživného pri preukázanom nezaplatení otcom dosiaľ žiadneho výživného. Rozhodnutia o trovách konania (účastníkov i štátu) boli napokon odôvodnené právne ust. § 53 C. m. p. a vecne len čiastočným úspechom procesných návrhov matky a dieťaťa na jednej a otca na druhej strane a trovami konania štátu na poplatku za informácie Centrálného depozitára cenných papierov, u ktorých trov považoval súd prvej inštancie za spravodlivé, aby si ich účastníci znášali sami, resp. trovy konania štátu obaja rodičia dieťaťa rovným dielom.

3. Krajský súd v Banskej Bystrici (ďalej len „odvolací súd“) na odvolania oboch rodičov maloletého rozsudkom z 9. apríla 2019 sp. zn. 14CoP/11/2019 rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutých výrokoch týkajúcich sa bežného výživného (3., 4. a 7. čiastkový výrok) podľa § 387 ods. 1 aj 2 Civilného sporového poriadku (zákona č. 160/2015 Z. z. v znení neskorších zmien a doplnení, ďalej len „C. s. p.“) potvrdil (I.), vo výrokoch o zročnom výživnom a o trovách konania (5., 6. a 9. až 11. čiastkový výrok) ho podľa § 389 ods. 1 písm. c/ v spojení s § 391 ods. 1 a 2 C. s. p. zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie (II.) a vyslovil tiež (tu inak nadbytočné - pozn. dovolacieho súdu), že „v prvom, druhom a ôsmom výroku“ (teda vo zvyšku a konkrétne v časti určenia otcovstva, úpravy osobnej starostlivosti o maloletého, jeho zastupovania a správy jeho majetku a nedostatku úpravy styku otca s ním) zostáva rozsudok okresného súdu nedotknutý.

4. Nad rámec plného stotožnenia sa s dôvodmi súdu prvej inštancie v časti bežného výživného a viacej teoretického exkurzu na tému vyživovacej povinnosti rodičov k maloletým deťom a foriém jej plnenia zdôraznil rozhodnosť reálnych schopností a možností výživou povinného rodiča (rozumej nie vždy skutočné zárobkové pomery), ako aj odôvodnených potrieb dieťaťa, vyjadriteľných výškou

vyčíslených pravidelných i nepravidelných platieb na ne. Ak matka v konaní produkovala dôkazy, na základe ktorých šlo celkové mesačné náklady na maloletého kvantifikovať sumou 394 € a akceptovať bolo treba výhradu súdu prvej inštancie, že do rámca takýchto výdavkov boli zahrnuté aj spoločné výdavky na domácnosť vedenú maloletým s ďalšími osobami, aj odvolací súd mal za to, že výživné v sume 200 € mesačne pokrýva bežné náklady na dieťa vo veku troch rokov, považujúc za správne tiež argumenty súdu prvej inštancie k snahe matky eliminovať neskoršiu potrebu podávania návrhu na zvýšenie výživného a ňou odôvodnenej požiadavke na výživné sumami ňou požadovanými. Naopak k odvolacej námietke otca tvrdeným nerovnovážnym stavom uspokojovania potrieb oboch jeho detí doplnil, že bolo výlučne vecou rozhodnutia tohto účastníka, či zriadi sporenie aj v prospech svojho ďalšieho dieťaťa a pokiaľ tak neurobil, možnosť na to mal a stále má, zvlášť ak výživné má prednosť pred inými výdavkami rodičov (o. i. aj pred tými, u ktorých účelnosť ich vynakladania spochybnil už súd prvej inštancie). V časti zročného výživného však nepovažoval za uspokojivo podložený záver o neplatení otcom žiadneho výživného a poukázal aj na príliš vysokú výšku platieb, ktoré by otec mal po dobu splácania ním i zročného výživného platiť a ktorá by už so zreteľom k príjmom otca a jeho ďalšej vyživovacej povinnosti riadne plnenie uložených povinností ohrozovala.

5. Proti takémuto rozsudku odvolacieho súdu v časti, v ktorej došlo k potvrdeniu rozsudku súdu prvej inštancie, podala dovolanie matka, ktorá inak konanie (ako celok) aj svojim návrhom iniciovala (ďalej tiež „dovolateľka“). Prípustnosť dovolania vyvodzovala z ust. § 420 písm. f/ C. s. p., majúca za to, že odvolací súd zasiahol do jej procesných práv v miere porušujúcej právo na spravodlivý proces nedostatočným odôvodnením svojho rozsudku, ktorým nereagoval na viaceré jej odvolacie námietky. Popri rekapitulácii časti odôvodnenia napádaného rozsudku odvolacieho súdu tomuto vytykala najmä I. stotožnenie sa s dôvodmi súdu prvej inštancie bez splnenia povinnosti jej odvolacie námietky polemicky vyvrátiť, II. nedostatok patričného vysporiadania sa s obsahom jej argumentácie urobenej súčasťou „odvolacieho vyjadrenia“, III. to, že odvolací súd nevysvetlil, prečo sa pri hodnotení odôvodnených potrieb dieťaťa rozhodol vychádzať z vyčíslenia, ktoré podľa dovolateľky nie je správne (pretože nezohľadňuje pohyby v čase od začatia konania do rozhodovania súdu), IV. nevysvetlil, prečo vyčíslenú sumu výdavkov maloletého 394 € považoval čo i len sčasti aj za výdavky na uspokojovanie potrieb iných osôb (hoci aj pri položke „spotreba vody a rozpočítavané energie“ bol do sumára zahrnutý len podiel jednej osoby na nákladoch účtovaných matke v súvislosti s užívaním bytu dvoma osobami), V. záverečným konštatovaním o pokrytí určeným výživným potrieb dieťaťa vo veku troch rokov sa dostal aj do kolízie s argumentáciou otca, podľa ktorého preukázané výdavky sú vo výške 300 € a VI. nenáležitým odôvodnil tiež nevysporiadanie sa s jej odvolacou námietkou, týkajúcou sa nákladov na výbavičku (pričom názorom o potrebe iniciovania samostatného konania o úhradu nákladov nevydatej matky, podľa matky odporujúcej stabilizovanej judikatúrnej línii a nevyjadrením sa k samotnej podstate problému - či takýto nárok uspokojiť v rámci výživného pre maloleté dieťa alebo pri nárokoch matky, dovolateľke tiež zabránil v prípadnom namietaní nesprávnosti jeho názoru dovolaním opretým o úpravu z § 421 C. s. p.). Navrhla, aby odvolací súd rozsudok odvolacieho súdu v dovolaní napádanéj časti zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

6. Opatrovník maloletého navrhol dovolaniu vyhovieť bez uvedenia bližších dôvodov (len s konštatovaním preukázania matkou potrebných výdavkov a práva dieťaťa podieľať sa na životnej úrovni jeho rodičov.

7. Otec navrhol dovolanie odmietnuť, keď podľa neho napádaný rozsudok odvolacieho súdu bol dostatočne odôvodnený a je aj preskúmateľný, pričom zohľadnil všetky rozhodujúce skutočnosti.

8. Konania vo veciach výživného rodičov k ich deťom sa od 1. júla 2016 riadia ustanoveniami C. m. p. (čo inak platí aj v prípadoch, v ktorých sú takéto konania zo zákona spojené s inými konaniami, akými sú a/ konania o rozvod manželstva rodičov maloletého dieťaťa a b/ konania o určenie otcovstva (v tejto súvislosti porovnaj §§ 100 a 110 C. m. p.) Vzájomný vzťah medzi C. m. p. a C. s. p. je vymedzený v § 2 ods. 1 C. m. p., podľa ktorého sa na konania podľa tohto zákona použijú ustanovenia C. s. p., ak tento zákon neustanovuje inak. C. m. p. v ustanoveniach § 76 a § 77, obsahujúcich niektoré ustanovenia o dovolaní „neustanovuje inak“, ak ide o prípustnosť dovolania v tejto veci; prípustnosť dovolania matky

(navrhovateľky) bolo preto potrebné posudzovať podľa ustanovení C. s. p.

9. Najvyšší súd ako súd dovolací (§ 35 C. s. p.) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 C. s. p.) účastníčka konania, v ktorého neprospech bolo rozhodnutie (z procesného hľadiska v napádaných výrokoch) vydané (§ 424 C. s. p.) a to za splnenia tiež podmienok jej zastúpenia i spísania dovolania v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 C. s. p. a zákon č. 586/2003 Z. z. o advokácii v znení neskorších zmien a doplnení), bez nariadenia pojednávania (§ 443, časť vety pred bodkočiarkou C. s. p.), dospel k záveru, že dovolanie treba odmietnuť. Na odôvodnenie tohto záveru uvádza nasledovné :

10. Dovolanie treba považovať za mimoriadny opravný prostriedok, ktorý má v systéme opravných prostriedkov civilného sporového konania osobitné postavenie. Dovolanie nie je „ďalším odvolaním“ a dovolací súd nesmie byť vnímaný (procesnými stranami ani samotným dovolacím súdom) ako tretia inštancia, v rámci konania ktorej by bolo možné preskúmať akékoľvek rozhodnutie odvolacieho súdu. Otázka posúdenia, či sú alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže uskutočniť do volacie konanie, patrí do výlučnej právomoci najvyššieho súdu (m. m. napr. IV. ÚS 35/02, II. ÚS 324/2010, III. ÚS 550/2012).

11. Podľa § 419 C. s. p. proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v §§ 420 a 421 C. s. p. Ak teda zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu-ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, takéto rozhodnutie nemožno (úspešne) napadnúť dovolaním.

12. Podľa § 420 C. s. p. dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako strana (v konaniach podľa C. m. p. a ďalej tiež účastník), nemal procesnú subjektivitu, c/ strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f/ súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

13. Podľa § 431 C. s. p. dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (odsek 1) a do volací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (odsek 2).

14. Podľa § 440 C. s. p. dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný (dovolací súd tu zdôrazňuje, že tak, ako sú obsahovo vymedzené v podanom dovolaní).

15. Hlavnými znakmi charakterizujúcimi procesnú vadu tzv. zmätočnosti konania uvedenú v § 420 písm. f/ C. s. p. sú zásah súdu do práva na spravodlivý proces reprezentovaný nesprávnym procesným postupom súdu, ktorého dôsledkom je znemožnenie strane sporu, resp. aj účastníkovi mimosporového konania, aby uskutočňovala (uskutočňoval) jej (jemu) patriace procesné oprávnenia, pričom dôležitou je tu aj miera (intenzita) zásahu, pri ktorej je už namieste usúdiť na porušenie práva na spravodlivý proces.

16. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky a ich spravodlivé rozhodnutie (I. ÚS 26/94). Z práva na spravodlivý súdny proces ale pre stranu nevyplýva jej právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predkladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami, ale ani právo vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom a dožadovať sa ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 97/97, II. ÚS 3/97 a II. ÚS 251/03).

17. Pod porušením práva na spravodlivý proces (vo všeobecnosti) treba rozumieť taký postup súdu, ktorým sa účastníkom konania znemožní realizácia tých procesných práv, ktoré im právna úprava priznáva za účelom zabezpečenia spravodlivej ochrany ich práv a právom chránených záujmov v tom - ktorom konkrétnom konaní, pričom miera tohto porušenia znamená porušenie práva na spravodlivý proces; súčasťou tohto postupu je aj náležité odôvodnenie rozhodnutia (II. ÚS 559/2018, III. ÚS 47/2019, 4 Cdo 120/2019 a 4 Cdo 140/2019).

18. Pri posudzovaní namietaného nesprávneho procesného postupu je nevyhnutné jednotlivé konkrétne porušenia procesných práv hodnotiť v kontexte celého súdneho konania, v kontexte dopadu na ďalšie procesné postupy súdu a možnosti strany (účastníka) nesprávny postup súdu (pokiaľ o prípad jeho výskytu ide) namietat alebo zvrátiť.

19. Z hľadiska prípustnosti dovolania v zmysle § 420 písm. f/ C. s. p. nie je pritom významný subjektívny názor dovolateľa tvrdiaceho, že sa súd dopustil vady zmätočnosti v zmysle tohto ustanovenia; rozhodujúce je výlučne zistenie (záver) dovolacieho súdu, že k tejto procesnej vade skutočne došlo (3 Cdo 41/2017, 3 Cdo 214/2017, 8 Cdo 5/2017, 8 Cdo 73/2017). Dovolací súd preto skúmal, či v konaní došlo k vade zmätočnosti namietanej matkou.

20. V prejednávanej veci podľa dovolateľky vytýkanú procesnú vadu spôsobili výlučne nedostatky odôvodnenia rozsudku odvolacieho súdu (ktorým bol v dovolaní napádanej časti potvrdený rozsudok súdu prvej inštancie).

21. Na zasadnutí občianskoprávneho kolégia najvyššieho súdu 3. decembra 2015 bolo (ešte v režime skoršej úpravy procesného práva, teda Občianskeho súdneho poriadku - zákona č. 99/1963 Zb. v znení neskorších zmien a doplnení) prijaté stanovisko, majúce uzavrieť skorší spor o to, či nepreskúmateľnosť rozhodnutia je len tzv. inou vadou konania (skúmateľnou iba pri procesnej prípustnosti dovolania) alebo zakladá postup súdu odnímajúci účastníkom konania možnosť konať pred súdom (kedy nesprávnosť spôsobujúca zmätočnosť je zároveň i dôvodom, pre ktorý treba dovolanie považovať za prípustné i dôvodné a napadnuté rozhodnutie musí byť zrušené). Právna veta stanoviska, uverejneného v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky ako R 2/2016, znie: „Nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ Občianskeho súdneho poriadku. Výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 ods. 1 písm. f/ Občianskeho súdneho poriadku“.

22. V režime novej procesnej úpravy, ktorá už nepracuje s pojmom „iná vada“, je použiteľnou stále druhá veta práve odchovaného stanoviska, podľa názoru dovolacieho súdu však obsah spisu v prejednávanej veci neposkytuje žiaden podklad pre to, aby sa na daný prípad uplatnila. Dovolaním napádaný rozsudok odvolacieho súdu (ako primárny - a vychádzajúc z obsahu dovolania v tejto konkrétnej veci jediný - predmet dovolacieho prieskumu) totiž uvádza skutkový stav, ktorý považoval odvolací súd za rozhodujúci, stanoviská účastníkov, zhrnutie výsledkov vykonaného dokazovania, obsah odvolaní oboch rodičov, odvolací návrh dieťaťa reprezentovaného opatrovníkom i vyjadrenia k odvolaniam (repliky), ako aj objektívne uspokojivé a zrozumiteľné vysvetlenie toho, prečo odvolací súd nepovažoval za možné vyhovieť žiadnemu z odvolaní (a to ani len čiastočne).

23. Treba mať pritom na pamäti, že konanie pred súdom prvej inštancie a pred odvolacím súdom tvorí jeden celok a určujúca spätosť rozsudku odvolacieho súdu s potvrdzovaným rozsudkom (hoc aj len čiastočne ako v prejednávanej veci) vytvára ich organickú (kompletizujúcu) jednotu. Ak odvolací súd v plnom rozsahu odkáže na dôvody rozhodnutia súdu prvej inštancie (v minulosti postupom podľa § 219 ods. 2 O. s. p., dnes podľa § 387 ods. 2 C. s. p.), stačí, ak v odôvodnení rozsudku iba poukáže na relevantné skutkové zistenia a stručne zhrnie právne posúdenie veci; rozhodnutie odvolacieho súdu v sebe tak zahŕňa po obsahovej stránke aj odôvodnenie rozsudku súdu prvej inštancie. V takomto prípade nemožno považovať za nedostatok ani to, ak sa nebudú opätovne citovať aj hmotnoprávne ustanovenia

použité už súdom prvej inštancie. Z pohľadu spochybiteľnosti jeho úvah je významné len to, či sa rozhodne (odvolací súd) doplniť úvahy súdu prvej inštancie a ak áno, či takýmto jeho doplnujúcim úvahám nepôjde vytknúť medzerovitost' v uvažovaní, arbitrárnosť (neodôvodnenosť) či taký stret s úvahami súdu prvej inštancie, pri ktorom už o faktickom prekrytí sa dôvodov vedúcich k záveru o potrebe rozhodnutia určitým spôsobom na jednej i druhej inštancii ani nejde hovoriť; v prejednávanej veci však o prípad žiadneho z práve priblížených nedostatkov na ujmu preskúmateľnosti rozhodnutia opravného súdu nešlo a dovolateľke nešlo prisvedčiť ani v tom, žeby nepreskúmateľnosť rozsudku mali založiť nedostatky v argumentácii reprodukovanej v bode 5. tohto odôvodnenia (uznesenia dovolacieho súdu) - v ďalšom členení podľa tam uvedených rímskych číslic zodpovedajúcich štruktúre rozhodnej časti dovolania a ňou použitého výraziva (citované) „po prvé, po druhé, ...“.

24. V prípade námietky údajným nedostatkom polemického vyvrátenia odvolacích námietok zo strany odvolacieho súdu totiž síce platí, že možnosť praktického prevzatia argumentácie súdu prvej inštancie odvolacím súdom (postupom podľa § 387 ods. 2 C. s. p.) nezbavuje odvolací súd povinnosti hoc aj len veľmi stručne a úmerne okolnostiam konkrétneho prípadu reagovať na argumentáciu z dovolania (prípadne tak, že sa poukáže na tie odvolacie námietky, ktoré sú iba opakovaním už súdom prvej inštancie neprijatej argumentácie, ku ktorej však takýto súd zaujal adresné stanovisko, na ktorom ani súd rozhodujúci o odvolaní nevidí dôvod nič meniť alebo aspoň zrozumiteľne vysvetlí, prečo bola - rozumej neprijatá argumentácia - bez právneho významu a v prípade iných námietok odvolací súd ozrejmi, prečo spôsob nazerania na posudzovaný problém neboli spôsobilé ovplyvniť) a hoci práve uvedeným samozrejme nie je myslené, že odvolateľovi musí byť dané za pravdu, ale že musí dostať objektívne zrozumiteľnú odpoveď na svoj špecifický argument (napr. 7 Cdo 226/2017 a 3 Cdo 73/2019); v tomto konkrétnom prípade dovolateľka v bodoch I. a II. zhora žiadnym spôsobom nekonkretizovala konkrétne (a z pohľadu výsledku konania relevantné) námietky, ktoré podľa jej názoru odvolací súd pri odôvodňovaní napádaného rozsudku opomenul a pri tých naozaj relevantných odôvodnení dovolaním napádaného rozsudku argumenty v rozsahu postačujúcom na konštatovanie zachovania práva na spravodlivý proces obsahuje.

25. U čiastkovej dovolacej námietky III. nešlo v skutočnosti o nedostatok v argumentácii, ale o nesúhlas dovolateľky či už s iným hodnotením vykonaných dôkazov a skutkových tvrdení, ako aj s iným právnym názorom súdu na dôvodnosť podaného návrhu (nech aj len čiastočne), resp. uplatnených námietok voči takémuto hodnoteniu a posúdeniu, v tomto prípade ale platí, že právo na súdnu ochranu nemožno stotožňovať s procesným úspechom účastníka, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníkov konania, vrátane ich dôvodov a námietok (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97, I. ÚS 204/2010). Ani prípadné nedostatočné zistenie skutočného stavu, nevykonanie všetkých navrhovaných dôkazov alebo nesprávne vyhodnotenie niektorého dôkazu nie je v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu považované za vadu konania v zmysle § 420 písm. f/ C. s. p. (1 Cdo 41/2017, 2 Cdo 232/2017, 3 Cdo 26/2017, 4 Cdo 56/2017, 5 Cdo 90/2017, 7 Cdo 11/2017, 8 Cdo 187/2017 a 9 Cdo 209/2020) - pri posudzovaní ústavnosti ktorého právneho názoru nedospel ústavný súd k záveru o jeho ústavnej neudržateľnosti (II. ÚS 465/2017) a do práva na spravodlivý proces sa napokon nezasahuje ani (prípadným) nesprávnym právnym posúdením (keďže na nápravu nedostatkov v tomto smere slúži dovolanie z druhého zákonom pripusteného dôvodu a to podľa § 421 ods. 1 C. s. p.).

26. Prakticky to isté platilo u čiastkovej dovolacej námietky IV., v prípade ktorej inak dovolateľka z dôvodu dovolaciemu súdu neznámeho pomlčala (v rámci poznámky č. 33 pod čiarou) o faktore zdieľania ňou a maloletým prípadne trojčlennej (a nie dvojčlennej) domácnosti (keďže je tu aj jej ďalšia vyživovacia povinnosť matky, vo vzťahu ku ktorej nedostatok spolužitia i ďalšieho dieťaťa matky v domácnosti s ňou a maloletým z obsahu spisu nevyplýva) a práve preto aj o správnosti ňou predloženého výpočtu vznikli pochybnosti. Aj keby ich ale nebolo, i tu by mohlo ísť nanajvýš o nesprávnosť v čiastkovej úvahe pri hodnotení niektorého z dôkazov, ktorá však podľa vyššie spomínanej judikatúry do obsahu porušenia práva na spravodlivý proces nespadá.

27. V prípade čiastkovej dovolacej námietky V. nešlo o skutočnú kolíziu argumentácie odvolacieho súdu

s otcom akceptovanou kvantifikáciou potrieb maloletého sumou 300 €, keď dovolateľka v tejto časti podľa všetkého prehliadla tú časť odôvodnenia napádaného rozsudku, v ktorej sa odvolací súd zaoberal existenciou vyživovacej povinnosti oboch rodičov (z ktorého dôvodu nešlo automaticky všetky vyčíslené potreby dieťaťa premietnuť do výživného jedného rodiča - za stavu, keď rodičovi majúcejmu dieťa v osobnej starostlivosti sa síce povinnosť platiť výživné priamo v rozhodnutí neurčuje, aj otázka rozsahu jeho vyživovacej povinnosti sa však v konaní - nech aj len ako predbežná - skúma) a napokon u dovolacej námietky VI. pozornosti dovolateľky zrejme pre odstup času uniklo, že časť nárokov sústredených v návrhu na začatie konania (konkrétne aj tie súvisiace s tehotenstvom a pôrodom) bola ešte v jeho ranom štádiu vylúčená na samostatné konanie (stalo sa tak uznesením súdu prvej inštancie z 27. júla 2016 č. k. 15Pc/2/2016-46) a pre neexistenciu žiadneho neskoršieho rozhodnutia ustálujúceho opak (a takto aj povinnosť súdov rozhodnúť o takýchto nárokoch v prejednávanej veci) tu nebolo ani povinnosti zaujímať k námietkam viažucim sa k takýmto nárokom stanovisko.

28. So zreteľom k už uvedeným dôvodom preto dovolací súd uzatvára, že dovolateľka zaťaženie konania pred odvolacím súdom (konkrétne jeho výsledku) tzv. zmätočnosťou vadou podľa § 420 písm. f/ C. s. p. namietala neopodstatnene. Pretože v prípadoch dovolaní podľa § 420 C. s. p. idú prípustnosť dovolania a jeho dôvodnosť takpovediac ruku v ruku, v tomto prípade pri nezistení dovolaním vytýkanej vady nebol priestor pre iné rozhodnutie, než odmietnutie dovolania podľa § 447 písm. c/ C. s. p.

29. O trovách dovolacieho konania rozhodol podľa § 52 C. m. p. v spojení s § 453 ods. 1 C. s. p. spôsobom uvedeným v druhej vete výroku tohto uznesenia, pretože v dovolacom konaní (a ani v jemu predchádzajúcom konaní odvolacom) už nešlo o konanie vo veci určenia rodičovstva (ktoré právoplatne skončilo nenapadnutím rozsudku súdu prvej inštancie v tejto časti žiadnym z účastníkov) a na uplatnenie výnimky z pravidla (podľa ktorého žiaden z účastníkov nemá na náhradu trov konania nárok) nezistil dôvod.

30. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.